

Описваніе то на живота на Іоанна Хуса и негова та юначна засвидѣтелствувана смърть въ това списаніе, не става то съ мысль, да възбудимъ умразжъ къмъ Католици тѣ и тѣхна та черква; нѣ да покажемъ на читатели тѣ баремъ съ единъ примѣръ отъ църковнѣхъ тѣхъ исторіѣхъ колко е страдалъ и колко скъпо была искупена Евангелска та истина отъ единъ отъ Славянскій народъ и да събудимъ читатели тѣ отъ тѣхнѣхъ тѣхъ лѣжливѣхъ сигурность и да имъ покажемъ, какво могатъ да очаквать тѣ отъ Римскѣхъ тѣхъ черквѣхъ, ако тя чрѣзь свои тѣ миссиѣ и чрѣзь подновеннѣхъ тѣхъ си дѣятельность добые пакъ владычество. Една черква, която счита себѣ си за единственно спасающа и ся стреми къмъ свѣтско владычество съсь всички срѣдства които и сѣжъ подъ рѣжжѣ, не ще бжде, ако достигне до самостоятелно владычїе на силѣхъ тѣхъ си никога Евангелическа, нито ще търпи при себѣ си пакъ нѣкоя черква съобразно съ Евангеліе то макаръ че Вестфалскій миръ припозна и двѣ-тѣ черквы като равноправны. Дѣто Римска та черква говори за вѣротърпимость тѣхъ и за религиознѣхъ тѣхъ свободѣхъ, тя го прави до тогава само, догдѣ то турѣ ятко кракъ въ нѣкоѣхъ странѣхъ и до когато внуши на съществуѣще то правителство мысль, че тя подпомага прѣстола тѣхъ и че запазва гражданскѣхъ тѣхъ урядѣхъ; нѣ когато си издѣйствува достоинство на странѣхъ тѣхъ и прѣспи жители тѣхъ, тогава наченва да слѣдва свои тѣхъ дълбоки планове и направя свои приверженници, щото тя спорѣдъ